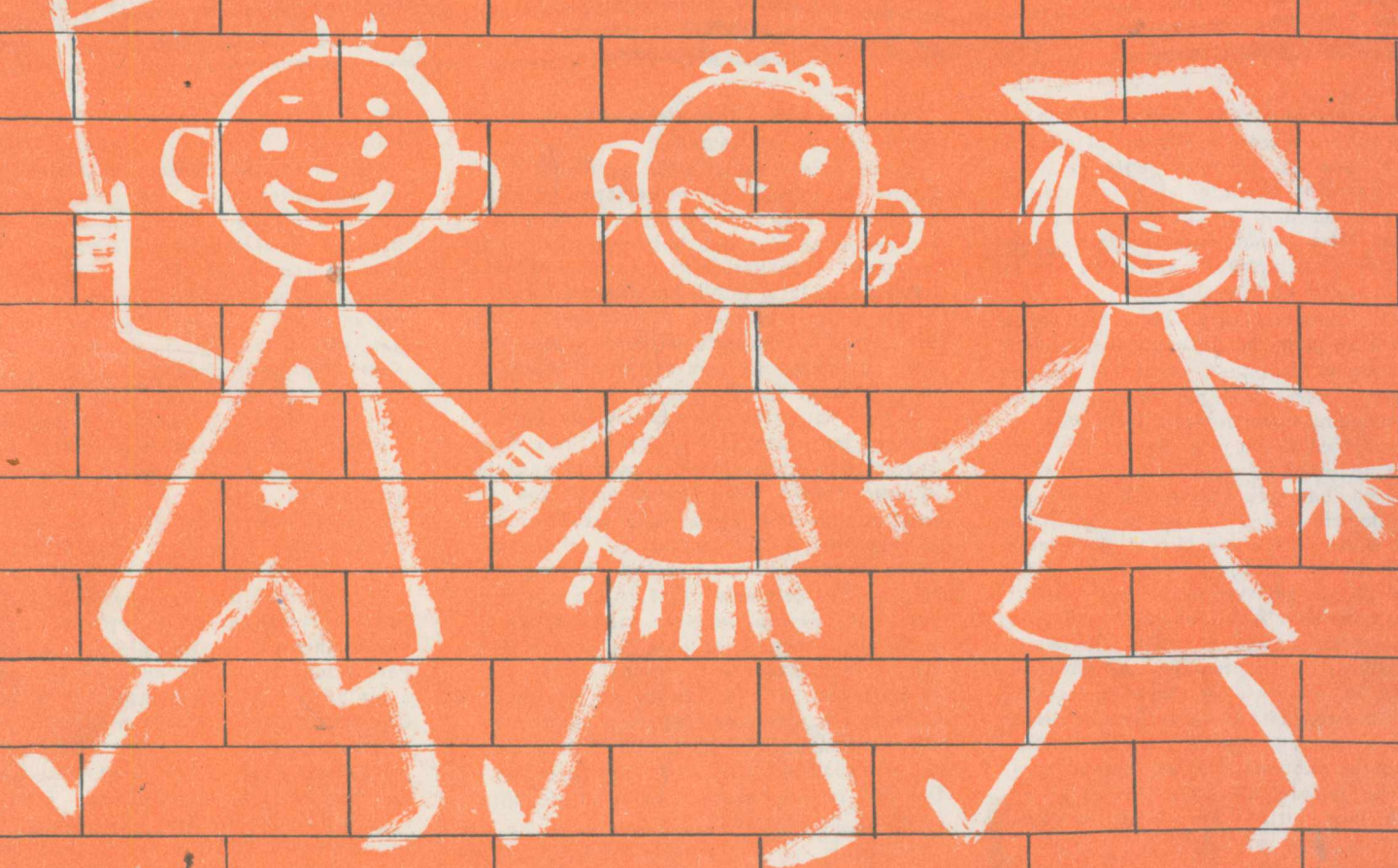

1 Iunie

Zina
internatională
a copilului

Desen de E. Arno

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

urzica

In concediu

de SADI RUDEANU

Abia aștept să plec la mare. Trebuie să știți că iubesc marea la nebunie și mă dau în vânt după ea. Desigur, logic ar fi ca, iubind marea la nebunie, să nu mă dau în vânt, ci să mă dau în apă. Dar în apă nu mă dau. Mi-a rămas întipărită în minte o întâmplare din urmă cu ani, când era să rămân întipărit pe fundul mării.

Aveam optsprezece ani. Odată, în timp ce mă aflam pe plajă, la mare, cineva, observând că am o slăbiciune mult mai accentuată pentru uscat decât pentru apă, m-a înțeles de ce nu intru în mare. L-am răspuns foarte șocat că eu nu sint vapor și că nu de frică nu intru în mare, ci pentru că eu consider că Dumnezeu a făcut apa și uscatul cu un schepsis, adică uscatul cu vicleșugurile lui și marea cu ale ei; și dacă el a avut asta în cap, și așa a hotărât, eu n-am de gând să mă amestec în treburile particulare ale cerului. Apoi, foarte demn și plin de curaj, m-am întins pe nisip, în bătaia soarelui, după ce, în prealabil, mă unseam cu tot ce se inventase pe atunci în materie de alifii, creme, paste și uleiuri pentru piele. Omul a insistat, propunându-mi să mă învețe tainele înotului, dar am refuzat categoric pe temeiul că nu e just ca eu să învăț să înot, altă timp cât nu s-a găsit încă nimeni care să învețe măcar un singur crap să meargă pe plajă.

Mai târziu m-au învățat, întrucât se plictiseau, să jucăm „baba oarba”. Am acceptat cu bucurie, ca să le dovedesc că nu sint refractar la orice sport și, după vreo zece minute, mi-a venit rândul să fiu legat la ochi. Din nenorocire însă, în calitate de „baba oarba” am nimerit pe o trambulină, de unde, în uralele celor de pe plajă, în timp ce ei spuneau „apă! apă! apă!” iar eu mergeam înainte cu mâinile întinse, am făcut, cu ochi legați, o săritură de maestru de la care am rămas și azi cu o meteahnă cum se rămine de obicei după meningită: unii nu mai aud, alții nu mai văd, eu nu mai joc „baba oarba”.

Ajuns în apă, am început, în încurajările celor de pe mal, să dau din mâini și din picioare și, în sfârșit, după eforturi supraomenești, am ajuns pe fund. Părindu-li-se că abuzez de cantitatea de apă pe care o aveam la dispoziție, doi înși au sărit după mine și m-au scos pe mal în chip de robinet căruia îi lipsește o garnitură și nu poate fi închis. Am izbutit să bolborosesc: „Lăsați-vă... de... bancuri... nu vă... merge cu mine”, apoi ca prin vis am auzit răspunsul:

„Bine, frate, noi doar ți-am strigat „apă!” și, în sfârșit, am leșinat.

N-am încetat totuși să iubesc marea și s-o admir în fiecare an de pe țărm. Și, bineînțeles am fost și acum un an cînd, în timp ce, așezat pe mal îmi bălăceam picioarele în spuma valurilor, aud o voce deasupra capului: „Aici erai?” Am ridicat privirea și am sărit la picioare. În fața mea se afla șeful meu de serviciu de care aveam nevoie la mare, așa cum ai nevoie la munte de gălbînare. Totuși, cum el se prezenta în fața mea în niște banali chiloși de baie și cum eu mă prezentam în fața lui în același costum foarte vag, m-am gândit că această situație crează o apropiere între noi, cu totul alta decât relațiile de la serviciu, așa că am hotărât să-i tratez ca pe un tovarăș de plajă pe care nisipul și marea îl leagă într-o prietenie caldă. Am rostit deci vesel: „O, ce bine-mi pare, maestre, că te văd! Dar probabil că abia ai venit! Ești alb ca o brînzoalcă de vacă!” Observați că spusesem „ai venit” în loc de „ai venit” și foloseam pentru destindere o comparație ultra amicală. Șeful și-a tras chiloșii mai sus și a rostit: „Lasă, că mă înnegresc eu! Dar știți, nu mă așteptam ca la vârsta mea să ajung brînzoalcă!”

A rostit aceste cuvinte cu un asemenea ton încît mi-am dat seama că șeful meu, chiar în chiloși de baie, tot șef de serviciu rămîne, așa că am hotărât pe loc să fac o întoarcere de 180 de grade: „Luați loc pe cearșaful meu, vă rog! Poftiți! Imi rămîne și mie loc!”

Șeful s-a întins pe cearșaful meu și mie mi-a rămas loc pe nisip. „Ce mai e pe la birou?” am întrebat, deși îmi ardea în clipele acelea de birou, așa cum îl arde unul morun să se vadă pe grătar la „Delta Dunării”. „Ce să fie, a

spus șeful, nimic! Eu, de altfel, am plecat la o săptămână după dumneata!” Și a tăcut. Tăceam și eu.

După zece ani, era pentru prima oară cînd simțeam un îndemn puternic să mă arunc în mare. Am rostit într-un târziu: „Sîntem la zi?” „Aproape!” făcu el. De altfel mi-am adus aici lucrările de bilanț! Trebuie să le am gata cînd mă întorc!” M-am întrebat atunci de ce nu mi-a astupat gura un val în momentul cînd am pus această întrebare dar zarurile fuseser aruncate. Așa că am fost nevoit să spun: „Se poate? Să vă pierdeți concediul cu bilanțul? Vă rog să-mi dați mie lucrările că eu tot m-am înnegrit!” Șeful însă a rostit: „Nu, nu se poate!

Nu ți le dau!... Lasă!... Ai să începi de mine!”

Am mulțumit zîmbitor, deși sint sigur că în momentul acela mă înnegrisem subit dublu decât aș fi reușit în două luni de plajă. Și, brusc, șeful s-a înviorat. „Ai mai fost la mare, nu?” „Da, am răspuns, vin de zece ani!” „Ei, bravo, a spus el, la învațămă să înot!” „Tovarășe șef, dar eu...” „Ei, hai, m-a întrerupt el, nu mă refuza! Te rog!” Un gînd groaznic mi-a trecut prin cap: „Dacă-l înec... nu scap oare de bilanț?” Și mi-am dat seama că nu scap. Nu e nici o scofală, dacă șeful rămîne în mare și bilanțul pe uscat. Singura scăpare era să mă înec eu. „Hai, învațămă,” a rostit el. „Tovarășe șef, să vedeți...” „Te rog!”

Am intrat amîndoi în apă. Văzusem pe alții cum dădeau lecții de înot și m-am gândit că în fond nu trebuie să știți neapărat să înoți ca să-i înveți pe alții. Așa că am început: „Întindeți-vă pe apă! Hai! Fără frică! Eu vă țin cu mina pe dedesubt și de altfel vă țin și apa! O să vedeți! Chestia asta cu apa care te ține o auzisem de la toți specialiștii, dar constataseam pe propria-mi piele că apa te ține la suprafață numai cînd știți să înoți sau cînd te-ai înecat. Totuși, aplicăm cele auzite: „Hai, întindeți-vă! Vă țin eu cu mina!” S-a întins. „Așa! Acum dați din picioare!” A început să dea din picioare ca un disperat. „Bravo! Acuma dați și din mâini!” A pornit să dea din mâini! „Fiți atenți că acum țiu mina și o să plutiți”. Am luat mina și s-a dus la fund. Cînd l-am scos, strănuta, dar era vesel. „O să meargă! a făcut el. Hai din nou!” L-am scos de pe fund de vreo șase ori, întrucît oricît îi spuneam eu să armonizeze mișcările minilor cu ale picioarelor, nu reușea. În cele din urmă, sătul de atîta apă de mare și observînd o prea mare uniformitate în sfaturile mele m-a întrebat: „Ascultă, dumneata știți să înoți?” „Nu!” Mi-a aruncat o privire de rechîn flămînd, și a pornit spre plajă. Eu, după el, fără o vorbă.

A doua zi a venit pe plajă cu lucrările pentru bilanț: „Poftimi!” L-am luat. „Atunci, zic eu, mă duc în cameră!” „Duce!” Dar cearșaful pozi să-l lași aici!” În zilele ce au urmat, îl vedeam numai la masă. El se bronzase și era de o vioiciune și o veselie fără margini. Eu lucram bilanțul. După două săptămîni, am terminat și bilanțul, și concediul. În dimineața plecării, în drum spre gară, m-am dus pe plajă să-mi țiu rămas bun. L-am strigat. Era în apă și înota ca un pește. „Știți, am terminat bilanțul!” „Bravo!” A venit lîngă mal: „Ia-l cu dumneata! Eu vin în București peste zece zile! Mai dă-mi un telefon!” „Păi, zic, nu veniți la birou?” „Ba da, zice, dar la alt birou!... A, nu ți-am spus? Am fost mutat la o altă întreprindere!” Mi-au venit lacrimi în ochi. „Și... bilanțul?” „Mă rugase directorul să-l termin înainte de a pleca! Păi!”

Cînd m-au scos din apă, așa îmbrăcat cum eram, am auzit lîngă mine voci, în timp ce-mi făceau respirație artificială: „Ce-l cu asta?” „A încercat să se sinucidă!” „Așa, îmbrăcat?” „Gusturii!” „Și de ce a încercat să se sinucidă?” „Cred că din dragoste!”

Lecție de matematică

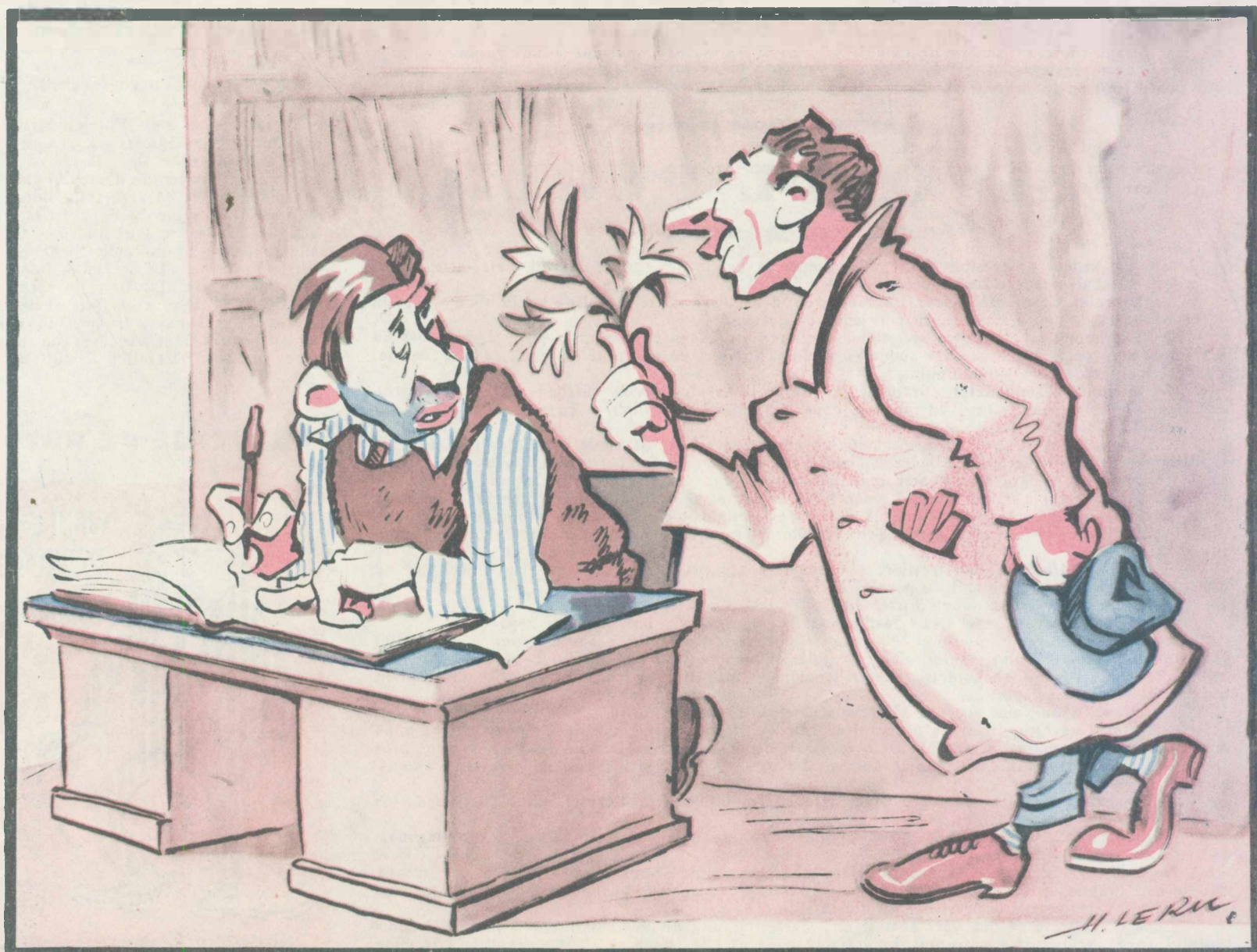
Absențele... Cum? Nimeni? Stiloul să semnez!
Caietele pe bancă! Azi nu mă controlez
În schimb în ora asta vom trece mai departe
Să rezolvăm la tablă problemele din carte!
Le facem împreună... Jos mâinile vă rog
Că altfel schimb macazul și ascult din catalog.
Andrei, ieși tu la tablă. Atenție, citesc:
„La 11 iunie trei fabrici depășesc...”
Fac pauză o clipă... așa din întâmplare
Nu ați citit enunțul problemei următoare?
„La 11 iunie, lucrând la un ciocan,
Se depășește planul complet, pe întregul an...”
Sau alta: „Textiliștii cu scopul să întrecă
La 11 iunie pe cei...” Sau alta: „Dacă
La 11 iunie minierii vor săpa
Cu 30 de procente mai mult...” etc.
Vedeți voi, data asta din ori și ce problemă
Așează-n calendare cu roșu o emblemă,
E-o zi ce n-are deschide în viitor fereastră
Printre însa fără noastră e n-ădea oare a noastră
Și astăzi toți cei care lucrează-n cinstea ei
Muncesc știind că-n fine lucrează pentru ei.
Sunt zece ani: Cei care n-aveau și meritau
Luară celor care nu meritau și aveau.

Azi timpul depășește chiar ritmul de secunde
În fabrici, pe uzine, pe câmp și pe oriunde,
De aceea data asta la orice muncitor e
Nu-n calendar o filă, ci filă de istorie.
Enunțul de problemă nu-i numai un prilej
De calcul. Este țara în aprigul ortej
Al muncii-nversurate. Acest enunț confine
Tumulturi de mașină în noile uzine,
Cîmpii de țesătură pe-ntinsul țării mele,
Și coșuri de furnale cu ferbe mari de stеле,
Și oșelul roșu care se scurge-n forme noi.

De zece ani oșelul se scurge așa la noi.

Istoria se scrie nu-n manuale doar
De specialitate. E scrisă-n calendar,
Pe frunți de oameni este adeseori brăzdată,
Dintr-un enunț algebric rezultă cite-odată...
Cu capete plecate pe foi cu pătrățele
Încordeînd albastre probleme peste ele
Băleți aoești deci astăzi o sarcină de glorie
Cînd scriți la matematici să faceți și istorie.

CONSTANTIN OTTESCU

Desen de H. Leru

— Anexați, vă rog, această floare la cererea mea, că împlinește azi tocmai un an!

Raidul nostru cultural

— prin cluburi și mai mult pe-alături... —

Un raid pe teme culturale-sportive nu este lesne de realizat. Nu e lesne de realizat pentru că: în primul rând problema este foarte complexă, în al doilea rând, pentru că tu întrebi despre lipsurile existente, iar cel întrebat îți vorbește despre realizări, și în al treilea rând pentru că oamenii te primesc cu brațele deschise, îți string mîna, iar tu nu poți să le stringi la rîndul tău, fiindcă îți în ea tocul cu care notezi deficiențele.

La fabrica de ulei „Fillmon Sirbu” am fost, de pildă, întâmpinați, conform tradiției, pe specificul de producție: cu pine și... ulei! Cum să mai critici astfel de oameni?... La întreprinderea de zaharoase „București” am oăzut secții unde într-adevăr curge lapte și miere... și cacao, și ciocolată! Pentru ce să lasi gust amar, unor tovarăși atît de primitori? Și totuși... specificul muncii... tertali-ne, dragi tovarăși, dar începem să vă ajutăm în muncă.

Uite masa, nu e masa!

La fabrica de produse zaharoase „București” există o controversă pe o temă sportivă deosebit de acută: unde se află masa de ping-pong?

- În club, am presupus noi.

- Zău? au început să ridă clișiva salariați. Și unde, mă rog, e clubul?

Ne-au răspuns tot eși: clubul se află în proiect. Proiectul se află în sertar și, conținând cu investigațiile, am aflat că sertarul se află în birou. Numai activitatea cultural-sportivă nu se află... năcări.

Ne-am depărtat însă de problema inițială amintită la început, problemă pe care nu am reușit încă s-o categorisim dacă ține de resortul sportiv sau de cel politic. Unde se află masa de ping-pong?

- În magazie! au replicat clișiva tovarăși cu muncă de răspundere.

- Habar n-aveți! au ripostat ceilalți, indignați. Sinteți complet ruși de sport!... Cum o să se afle în magazie! E în pivniță!

Pînă la sfîrșit ne-am dat seama că pe linie sportivă tovarășii sînt ruși de mese, iar mesele sînt rupte, nu se știe de cine!

În ceea ce privește șahul, cel în drept se antrenează intens. În prezent, se găsesc la

a treia mutare. Prima mutare a fost o mutare a meselor din sala de ședințe în altă încăpere, a doua mutare transportarea acestora în mese în magazie, iar în mutarea a treia mesele au dispărut cu totul.

Biblioteca funcționează adoma filmelor de mare succes: cu casa închisă.

Inactivitatea culturală este, după cum se vede, în plină activitate la această fabrică de zaharoase. Păcat. Spațiul e mic, într-adevăr, dar oamenii sînt de ispravă, cu planul la zi, oamenii de zăhăr, nu altceva, care ar putea iniția o activitate culturală să-ți lingi degetele, zău așa! Așa că cererile salariaților, care pretind crearea de condiții favorabile pentru o astfel de activitate sînt cereri deplin fondate.

Enigma Sfînxului

În incinta uzinelor metalurgice „Timpuri Noi” am făcut o constatare uluitoare din punct de vedere arheologic. Se află aici, din timpuri străvechi, o sală, care după toate semnele, pare că-1 încăperea în care Ramses al II-lea s-a împiedicat de prag și și-a scrintit piciorul sting. Fiind atenți să nu ne lovim de pragul de sus pînă nu-l vedem pe cel de jos (un fel de moviștă

de ciment peste care poate trece fără greu te apă) am intrat în sală profund emoționați. Într-adevăr, pereții arătau că datează pe vremea cînd omul nu inventase încă dînea, iar becurile rare și anemice, mes de șah uzate și scaunele rupte arătau că datează de mult înainte de invenția și viciului administrativ.

- Ce se întîmplă cînd oamenii vor joace șah? am întrebat noi, deși eram guri că Ramses al II-lea nu aprecia acest sport.

- Se întîmplă - mi-a răspuns un muncitor că tov. Dumitrescu Ștefan le... mută gînd. E mai ușor decît să mute mesele și scaunele vechi și să aducă altele noi.

- El e Ramses! ? am replicat noi, oarec bănuțori.

- Nu e Ramses, e directorul nostru administrativ, dar ce-1 drept privește viața noastră culturală de pe poziții de... mumie, tace ca un Sfînx cînd îl cerem materiale.

- Va să zică în ceea ce privește activitatea tovarășului Dumitrescu nu mai e n-o enigmă... E dezinteres!

Uzinele Metalurgice „Timpuri Noi” au o bibliotecă. Foarte bogată și mai ales inventată. Din păcate, la bibliotecă uzinele „Timpuri Noi” mai sînt încă unele năvuri vechi. De exemplu, tov. Ciupa Tănă muncitor la secția Motoare, a împrumut o carte încă din luna octombrie 1956 și restituț-o nici pînă astăzi. Este vorba cartea „Viața lui Ștefan cel Mare”, cu tov. Ciupa a intrat în istoria Bibliotecii cap. I, paragraful „cine Ciupa nu mai pupă

Veselle cu lacrimi

La fabrica de ulei „Fillmon Sirbu” am tratat foarte încrezător. Aici, munca culturală e într-adevăr în... floare. Strălucesc și pentru că sîntem în domeniul oleaginos am putea spune că resortul cultural merge ca uns. Un singur lucru scriștie: brigă artistică. De patru luni nu se vede, nu simte. În schimb se aude. Se aude că, de vizita noastră... o să se simtă. Dacă brigă artistică nu are activitate, în schimb sportivii vor să aibă activitate și n-au ter... Au avut unul mare, frumos, în care se investit mulți bani. Avea și un nume frumos: Stadionul Vesellei. Era atît de frum

TELEFONUL PUBLIC

Căutam urgent un telefon public. Îl descopăr la prima tutungerie, dar din nefericire aparatul avea agățat de furcă o hîrtie pe care scria: DEFECT.

La frizeria „Curățenia” aceeași situație, cu deosebirea că telefonul de acolo avea înșipt în furcă o bucată de ziar mototolît, cu pete mari de grăsimi.

Nici la cofetăria „Smeurica” telefonul nu funcționa. Avea în schimb o plăcuță elegantă cu scrisul roșu și de tipar ce părea a spune cu mîndrie în afară de cuvîntul „defect”, că este cea mai neobosită colaboratoare a telefonului.

Pe telefonul de la bufetul „Brăduțel” nu scria „defect”. Bravo! Introduc o fișă în aparat, ascult, nimic! Telefonul mort! Introduc a doua fișă, aparatul o înghite cu aceeași lăcomie, dar fără rezultatul dorit de mine.

Un consumator de la o masă învecinată, martor la scenă, se sculă în picioare și după ce înghite restul din cînzeaca de pe masă, mi se adresa zîmbînd: - Imi permiteți... vorba aia... Ursul nu joacă de voie... și fără să mai stea mult pe gînduri trase un pumn de jos în sus în cutia telefonului cu atîta forță încît jalnicul zbirnișt al fiselor și al clepoțelului din aparat, făcu să-mi țiuie urechile. Tonul care nu a răspuns la chemarea banului, nu a cedat nici la violență. În schimb, un ospătar din apropiere, calmă elanul protectorului meu, care se pregătea să tragă al doilea pumn în aparat.

- „Lăsați-l dracului, măi fraților, că-1 scoateți din țîțni, și-1 plătiți cu bani grei... că de două zile îl boxează toți pe aci de parcă-1 sac de box...”

- „Atunci de ce nu-1 puneți hîrtia cu DEFECT?” am întrebat eu mirat.

- „Păi asta-1 treaba mea aici? Să-1 pună ai de l-au adus”, îmi răspunse ospătarul.

La o altă tutungerie, telefonul era bun. Se vorbea la aparat și eram al cincilea la rînd. O fetișcană îmbrăcată într-un mantou al cărui guler îl ajungea pînă în talie și care probabil vorbea mai de mult dar nu se hotărise asupra locului de întîlnire, provocă intervenția unui bătrîn din rîndul celor ce așteptau:

- „Ti rog, dudu, mai scurt, c-a trecut mai mult de șînși minuti...”

Următorul vorbitor, convins probabil de intervenția bătrînului, își începu convorbirea după multe minute de așteptare a tonului: Da... eu... dă-1 drumu... unu... doi... unu... doi... nu-u-u, ai greșit!... De la început... unu... doi... unu... doi... aici merge și un x... și urmă apoi cu varianta a doua a treia, a cincea...

Următoarea, o femeie în toată firea, luînd exemplul antevorbitorului, adică „pe scurt”, începu și ea:

- „Bună... da... minunate!... cap și picioare... tinere... și-1 igur... și pîftie... nu totdeauna... da îl pun... cărnită... e dulce... 12 lei...”

Nu mai vorbesc despre bătrînul din fața mea care uitînd sfatul pe care îl dăduse cu cîteva minute mai înainte, adică „mai scurt”, a înșirat timp de zece minute toate produsele Plafar-ului și ale Cif-ului, toate laxativele și diureticele existente.

După o jumătate de oră vorbisem și eu... Fericit și plin de recunoștință am mulțumit debilitantului, care, privindu-mă încruntat, nu mi-a răspuns nici la „bună ziua” și înainte de a închide ușa, l-am auzit spunînd unei fetișce ce stătea lingă el:

- „Lenuțo, la agăț tu cartonul ăla „Defect”, că m-au înnebunit ăștia de azi dimineață de cînd vorbesc...”

SERVICIUL DE RECLAM

UN (1)
PANTOF
COMOD

PRODUCE ÎNTEPRINDEREA
„FLACĂRA ROȘIE”

COPET

MARTIAL

(43—104 e. n.)

cit, de bucurie, oricărui sportiv îi dădeau
crimile: veselie până la lacrimi. Numai că
treprinderea O.C.L. Comerțul 2 când a
zut terenul a zis celor de la fabrica de
lei: - Nu-ți drept, fraților! Păi, voi și cu
selia și cu lacrimile, și noi cu nimic?
ai să ne împărțim. Luați voi lacrimile și
am noi veselia. Și cu toate că prin apro-
ere nu se afla nici o apă, s-au făcut lun-
e și punte și au pus piciorul pe teren.
nd cel de la fabrica de ulei s-au apro-
at de poartă, abia atunci au văzut... plasa.
- Țasta e terenul nostru! au spus cei de la
lei.

- Ba-ți al nostru, au spus cei de la Co-
erț. Dacă vreți să jucați și voi dați 5000
și încheiem tirgul.

Discuțiile încă nu s-au terminat. În schimb,
a terminat terenul; pista a fost lăsată în
ragină, tribunele s-au deteriorat, terenurile
baschet și volei nu mai există. În curând
să fie... gol pentru ambele echipe. Scorul
și conform cu regulamentul, dar e con-
rm cu realitatea. O realitate pentru care
l de la Comerțul 2 nu au de ce să fie prea
selli.

Țele nu se incurcă de loc

Uzinele textile „7 Noiembrie” au o activi-
tate culturală... lînă-n lînă!... Brigadă ar-
tistică laureată pe țară, club (model pentru
ate sezoanele și pentru toate întreprinde-
e) orchestră, echipă de dansuri, biblio-
ecă. Totul merge ca pe roate. La vară o să
argă pe roate și brigada, fiindcă va avea
dispoziție un autobus propriu.

În afară de brigada artistică, pe uzină,
m s-ar spune „brigada-mamă” sau „tată”,
și funcționează și două brigăzi mai mici,
sectoare. Cu alte cuvinte „Brigada tată
fi”. La drept vorbind, fiți sint fiice, de-
rece ele sint alcătuite din cîte șapte fete.
ete cucuete” așa se intitulează una din
găzi. Cealaltă se numește... „Gaștele”. Nu
am dumirit încă, dacă e cumva un titlu...
locritic.

Brigăzile au texte reușite și bine inter-
etate:

Tot lucrînd cu îndeminare
În domeniul lor, textil,
Zău că nu e de mirare
Dacă au și text și stil...

AL. VIANU și RODICA TOTH

Din epigramele ce-am strîns în carte
vreo trei sînt bune, slabe-s cîteva,
iar cele proaste-s cea mai mare parte,
Și orice carte arată cam așa...

* * *

Atît de strașnic te-ngrijești, încît
exall într-una doar arome fine.
Cel ce miroase-nțoțdeauna bine
cred că ascunde vreun miros urît...

* * *

Cînd pentru prînz la mine te-am chemat,
credeam că ești și tu ca mine, beat,
De ce-ai venit la masă? La amînte!
nu-mi plac bețivi cu ținere de mînte!

* * *

Aflai că iar lubla m-a-nșelat
c-un pierde-vară bun doar de ocară.
I-am prins, dar, recunosc, m-am înșelat!
El nu era de loc un pierde-vară!

* * *

De Thais, Quintus s-a îndrăgostit.
De chioara Thais? Da, așa o cheamă!
E numai chioară Thais, negreșit,
dar Quintus este orb, de bună seamă!

* * *

Stihuri două sute zîlnic tu compui,
însă - nu știu bine cum să-ți spun mai drept -
cum nimic din stihuri n-arați nimănui
ești nebun în lege, sau prea înțelept.

* * *

Torni pudră peste tenul tău ridat
și crezi că mă înșeli pe mine oare?
Mai bine obrazul să-ți arăți curat.
Defectu-ascuns e bănuț mai mare.

* * *

Figura ți-e frumoasă, dar o ascunzi sub văl.
Ai trup lălitu, și-n apă te zbești goală toată.
Sau vălul de pe față te-ndură și desfă-l,
sau scaldă-te-mbrăcată!

Aveai doar patru dinți. Cînd ai tușit
doi dintre ei pe dată ți-au sărit.
Ai mai tușit, - și ultimii-au zburat.
De-acuma poți tuși nesupărat.

* * *

Tu-mi ceri ceva, deși nu-mi ești amic,
și spui că tot ce-mi ceri e un nimic.
De e așa, din parte-mi ce să-ți zic?
Pot să refuz, căci nu refuz nimic!

* * *

Prea slobod sînt la gură?
Scriu versuri libertine?
Păi, de-ași avea măsură,
ași scrie despre tine?

* * *

Ai vrea să-nvăț avocatura
Și-mi spui mereu: - E-o muncă grea!
Crezi oare că agricultura
nu are greutatea și ea?

* * *

Era-n flacon parfum subtil de floare.
L-ai mirosit, - și-acuma e duhoare.

* * *

Ce demon s-a-nvînat în tine
Că apă torni în vin pe-ascuns?
Posirca ți-a făcut vreun bine
și vinul bun vreun neajuns?
De ne ucizi pe noi iertate
să-ți fie crimele-n infern.
Ne merităm noi moartea, poate,
dar nu ucide-acest Falern...

PUBLICITATE „URZICA” • SERVICIUL DE RECLAMĂ ȘI PUBLICITATE „URZICA”

desene de A. POCH

Evitati

SERVICIUL DE RECLAMĂ
ȘI PUBLICITATE „URZICA”

VISUL UNEI NOPTI DE VARA

(Doem fantastico-realist)

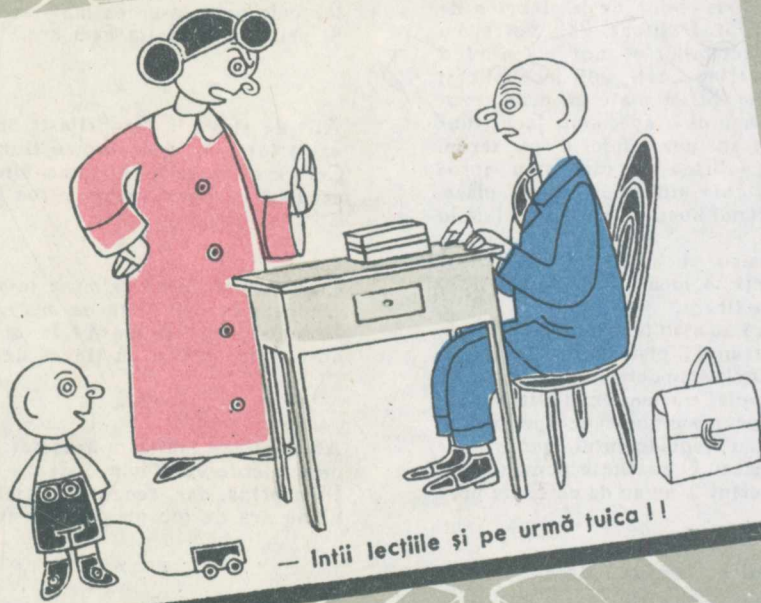
Ascultind indemnul fanteziei mele,
Intr-o noapte caldă am pornit spre stele
Nu numai cu gindul, cum se întâmplă des,
Ci cu astronava „Univers-Expres”.
Dar abia trecusem vama Ionosferii,
Cînd băgai de seamă că toți pasagerii,
Chiar și băștinașii astrilor cerești,
Se comportă simplu, ca la București:
Colpoazează zvonuri interplanetare,
Debitează bancuri, rid în gura mare,
Ori coboară în grabă pe la astragări
Ca să bea o halbă și să-și ia țigări.
Prind din zbor fragmente dintr-un dialog
Intre o matroană și-un sportiv „en vogue”:
- „Stai tot pe Uranus?” - „Nu, stau pe Cometa”.
- „Mergi cu Carul Mare?” - „Nu... cu bicicleta!”
- „Pari cam tras la față”. - „Da sînt cam mahmur”,
Fiindcă-am tras o raită, ieri, pe la Mercur”.
Îmi observ vecinii: vis-à-vis de mine,
Mă privește critic o femeie bine.
Dar curînd privirea-i zboară mai departe,
Spre un tînăr care s-a urcat din Marte.
Îl privește șintă. El, cum o zărește,
Se și viră-n vorbă cit ai zice pește
Și-i vorbește-n șoaptă. Eu o sorb cu ochii,
Îl admir profilul și crolala rochiilor.
Vine controlorul, robot electronic:
Are ochi magnetici, glas magnetofonic,
Cavernos de parcă ar fi din groapă
Și cerînd biletul, i se-nchide-o pleoapă.
Tînărul din Marte sare ofensat:
- „Dar ce crezi, amice, că mă plimb pe blat?”
Cînd mi-l cere mie, îl previn prudent:
- „Sînt reporter cosmic cu abonament!”
- „Pentru ce distanță?” - „Șapte Galaxii”.
Și-i strecor în palmă cîteva hirtii.
Dintr-o astrogară urcă tacticos
O ființă mare, lată, un colos.
Jupiter Superbul! Poartă drept tolag
Trăznetul de flăcări, orbitor zig-zag...
Repede-nchid ochii, string cit pot din pleoape
Să-mi salvez vederea, dar aud pe-aproape
Glasul lui de tunet: „Uite dobitoacul,
Face pe-adormitul, fă să nu dea locul!”
Tac și-nghit erotic groaznicul afront,
Însă simt deodată că-mi trîntește-un ghiont
Și se-aude-o voce, ca un vag ecou:
„Scoală! Továreșele! Sîntem la Depou!”

M-am trezit. Dormisem într-un bilet tramvai
Intr-o noapte caldă de sfîrșit de mai.

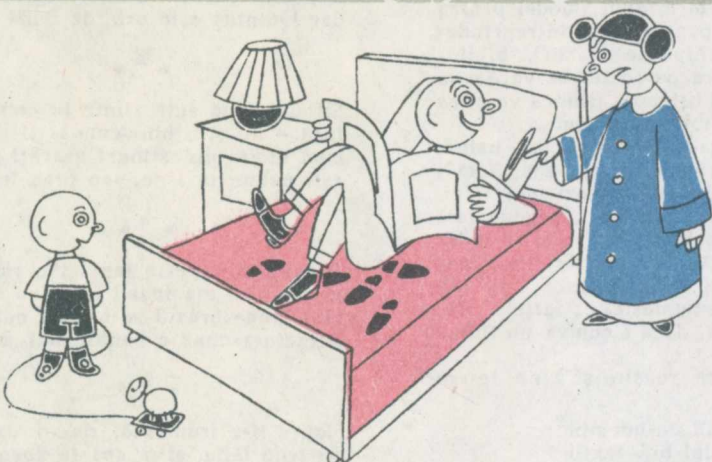
ANIBAL LUXANDRA

PĂRIN

Desene de A. Paven

- Întii lecțiile și pe urmă țuica !!

- Scoate-ți pantofii, că te vede copilul!
- Și dacă mi-i scot, ești sigură că nu mă vede?

LUNA ȘI LICURICIUL

Cutreierînd alene firmamentul,
Batrîna lună-n noaptea-i de seroici,
Zărește pe pămînt un licurici
Ce-și lumina și el apartamentul.

- Vai, zise ea, perfid, te plîng vecine,
Lumină-l ala care te-nconjoară?
Nu vezi, sărmane, că-i alt de chioară,
Că rid și curcile de tine!...

Ostează licuriciul, prefăcut:
- O fi ea chioară, cum susții matală
Și nici n-o fi făcînd multe parale,
Dar estea mea și nu e de-mprumut.

IOAN VASILIADE

d o l a r i

de KRISHNAN RADJ
(Scriitor Indian)

Pentru o bună parte dintre scriitorii Apusului, țările Astei continuă să rămîină un fel de „Orient sălbatic” exotic; transformările revoluționare care se produc în aceste țări nu se reflectă încă în literatura occidentală. Scriitorul indian Krishnan Radj a consacrat acestui subiect o scrisoare pe care a trimis-o revistei „Krokodil” din Moscova, spre tipărire, la adresa unui scriitor occidental.

Dragul meu coleg american sau englez, ești, desigur, convins că prestigiul pe care și l-a cucerit în lume țara mea este exclusiv opera d-tale. Dacă pînă nu de mult am fost socotiți niște „robi ai barbariei”, prin faptul că ai trezit un viu interes pentru caracterul nostru, ai izbutit astfel să deschizi ochii Occidentului asupra importanței morale și sociale a Indiei. Nu-i așa?

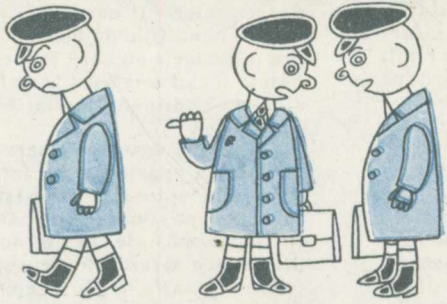
Deh, dacă lucrurile stau așa, sînt gata să prezint în numele compatrioților mei cele calde mulțumiri. Totodată, te rog să prinți asigurările noastre că porțile „vastului nostru deșert” - cum vă place vouă, celor din Occident, să ne numiți - sînt deschise pentru cererile voastre temelnice.

De aceea, nu mai pierde timpul în reflecții inutile, fiindcă, după cit am auzit, timpul seamnă pentru d-ta lire și dolari, singure lucruri pe care le divinizezi cu adevărat.

Te asigur că n-o să zăbovești aici prea mult timp să ai timpul să te apuce dorul casă. La urma urmelor, ce rost are ca d-ta, un civilizat din creștet pînă în tălpi, să te apuci să studiezi caracterul, istoria și obiceiurile țării înapoate, cînd ai posibilitatea să pui mai bine în oricare dintre stațiunile din Florida unde brizele mingiștoare adie tot tîmpanul și unde tinerele „girls”, pe jumătate goale, te inspiră ca niște adevărate muzici.

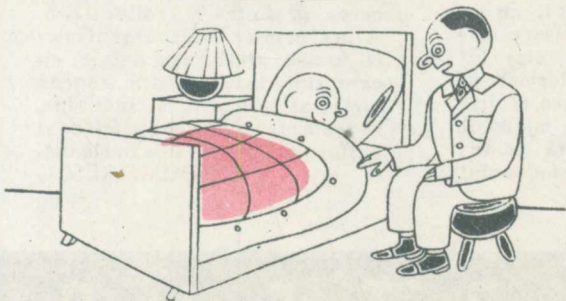
Ești informat, sper, că există o serie de caraghioși care au făcut din arta scrisului operație anevoasă și îngrată. Un roman tre-

T I S I C O P I I

- A luat 3 la engleză, că nu știe ce înseamnă „Good Bye”.
- Și a luat 3 la purtare, că nu știe ce înseamnă „Bună ziua!”

POVESTI

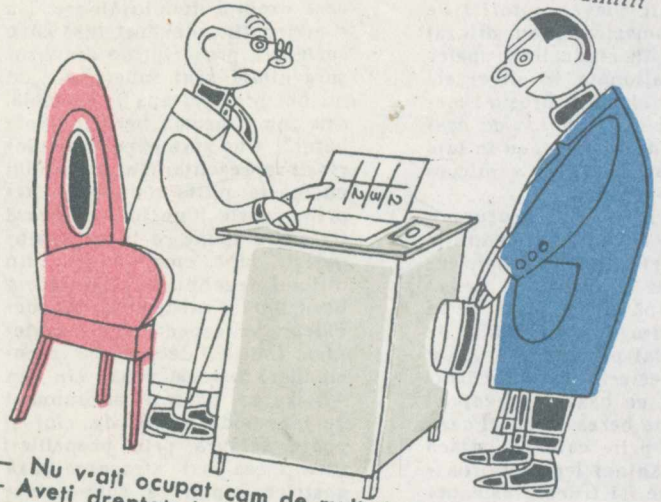

- ... și a ținut ședința pînă la 1 noaptea...

- Obraznicule, așa vorbești tu cu oamenii mari ?!

La ce se rezumă rolul tatălui în unele familii

- Nu v-ați ocupat cam de mult de fiul dv. !
- Aveți dreptate ! chiar deseară îi trag o bătaie !!

DIRIGENȚIE CU PĂRINȚII

- Să-mi sară ochii, tovarășe profesor. dacă aude expresii urite acasă !!

L i r e ș i j u n g l e

să aibă o intrigă, o serie de scene de dragoste și un sfârșit dramatic. În orice caz, dacă am înțeles bine tendințele moderne ale literaturii occidentale, romanul nu trebuie să fie un studiu plictisitor despre oameni și despre moravurile lor, și, se înțelege, nu trebuie să cuprindă ideal.

Aceasta pentru că oamenii scriu pentru distracție - atât pentru propria lor distracție, cât și pentru a altora. Și oamenii nu sînt atât de proști ca să citească tratate de sociologie. Am auzit de la colegii d-tale maxime în genul celui ce urmează: „Timpul lui Dickens și al lui Thackeray a trecut, s-a demodat pînă și junele Dreiser, nu mai are nici un rost să studiezi și să aprofundezi problema mizeriei și a suferințelor, și cu atât mai mult n-are rost să scrii despre ele”

Dacă ar fi să dăm crezare celor de mai sus, ar însemna că Tolstoi a fost tocmai unul dintre acești caraghioși. Cîți ani și-a petrecut el prin biblioteci și la masa de lucru ca să scrie „Război și Pace” ! Dar Gorki ! Și în India noastră avem oameni de acest fel. Să-l luăm, de pildă, pe Tagore sau pe Chaterndjee. Sau pe Prem Chanda. Sau pe începătorul ăsta de Mulk Radj Anand. Să fim sinceri : o țară

sau alta prezintă pentru romanul d-tale doar o valoare de garnitură, de fundal, de decor. Scopul e să-ți vinzi cartea. Ea trebuie să se vîndă la voia întîmplării și să-ți aducă un minimum de patruzeci de mii de dolari chiar de la prima ediție. Ea trebuie să fie tipărită și în reviste pentru ca în felul acesta să obțină o cit mai largă popularizare.

Toate acestea eu le înțeleg perfect, fiindcă nu o dată am citit operele voastre despre mine și despre țara mea.

Vino la noi, și ai să vezi că aici poți să faci avere. Nu-ți lua prea mult bagaj, fiindcă în India nu e recomandabil să rămii mai mult de trei-patru zile - în caz extrem - o săptămînă. Cel mai indicat e să te oprești la hotelul „Metropolitan” din Delhi.

De la fereastra dinspre răsărit a camerei vei putea face cîteva fotografii exotice admirabile. O să poți afirma că ai cutreierat și ai dat colțurile cele mai îndepărtate ale văii Kașmire, deși, în realitate, nici n-ai să te deranjezi să părăsești bărem pentru o clipă hotelul. Editorii vor fi încîntați să-ți publice romanul, pentru ca, în felul acesta, să le dezvăluie cititorilor, odată mai mult, India.

Iar în cazul cînd o să-ți vină pofta să ieși din hotel, să nu pleci niciodată singur și neînarmat, fiindcă în țara junglilor feroase te poți aștepta la primejdii de tot felul.

Nu care cumva să-ți treacă prin cap să te apuci să cutreieri cîmpurile, fiindcă, așa cum a avertizat Kipling, riști să fii atacat de tigri, transformînd în felul acesta, pe fermecătoarea ta soție în văduvă prematură.

Să fii cît se poate de prudent mai ales cînd te vei duce la piață, fiindcă majoritatea oamenilor de acolo sînt niște hoști și bandiți, iar hamalii sînt în stare să-ți șterpească drepturile de autor, cîștigate cu atîta trudă.

Pe lângă aceasta, în fiecare din casele noastre locuiește cîte un elefant mic, iar pe străzi foiesc elefanți gigantici care scot într-una sunete asurzitoare. Atitudinea lor față de oamenii formați în spiritul culturii occidentale este foarte dubioasă și ascunde o doză de primejdie.

Așadar, înainte de a porni spre țara noastră plină de minuni, cumpără-ți praf de pușcă și niște zale care să te protejeze de mușcăturile șerpilor și de clima care ar putea să aibă o influență nocivă asupra organismului d-tale anglo-saxon.

m i c r o b i i

Cea mai recentă neliniște a Pentagonului pare să fie, după cum scrie presa occidentală, în legătură cu... microbii europeni!.. Într-adevăr, autoritățile militare americane au difuzat de curind în rândurile trupelor S.U.A. staționate în diversele țări din Occident o broșură menită să-i pună în gardă pe bravi ostași de peste ocean în fața perfidei agresivități a microbilor europeni.

„Dacă vrei - zice broșura - poți călători și poți să măninci fără riscuri în restaurantele europene. Cu condiția să nu bei nicăieri apă decât după ce ai desinfectat-o cu o pastilă de clor, special preparată în acest scop. Ferește-te de mâncăruri și băuturi pe bază de gheață și nu consuma berea de butoi care se vinde prin cafenele. Dacă vrei să măninci legume proaspete, salate și fructe, așteaptă să le găsești în locurile controlate de autoritățile militare. Ferește-te să măninci în resta-

urante lapte bătut, smântină, frișcă, unt și brânză”.

Grija Pentagonului pentru sănătatea soldaților americani e de-a dreptul îndușoasă. Nu e mai puțin adevărat însă că o serie din prescripțiile din broșura citată sînt superflue. „Să nu bei nicăieri apă”, de pildă, sau „nu consuma bere”, „lapte bătut”, sînt sfaturi pe care glorioșii reprezentanți ai drapelului cu foarte multe stele le-au deprins foarte bine încă de-acasă (se poate spune că le au în singe) și, după cum se știe din ultimul deceniu de activitate a barurilor și cabaretelor din occident, le respectă cu... sfînte-nie... Inutile, deci, orice recomandări în acest sens! Un bun whisky se poate lipsi automat de incomoda pastilă de clor și poate asigura prin propriile-i virtuți cea mai strașnică pază gastrică împotriva subversivei viclenii a microbilor bătrînului continent. Se pare chiar că, mai de grabă, această insistență ac-

tivitate... profilactică a militarilor americani prin localurile de noapte apusene ar face necesare o serie de prescripții din partea Pentagonului: după toate probabilitățile, numărul ostașilor yankei atacați (pe linie de lapte bătut, apă sau bere) de către sceleratele microorganisme europene e mult mai mic decât al acelor care, desinfectîndu-se excesiv cu alte lichide, se aleg, în antrenul nocturn, cu capetele sparte, cu dinții împuținați sau cu ochiul prună...

Oricum, din broșura cu pricina pare să rezulte că în lumea asta există cel puțin două feluri de microbi: a) microbi americani (mai cumsecade, de-al casei) și b) microbi europeni (răi, ostili, perfizi, - străini, cu un cuvînt, care fac necesare măsurile speciale de pază, etc). Judecînd după aerul alarmat al broșurii, după atitudinea ei discriminatorie față de microbii noștri europeni, rezultă că forurile înalte ale Pentagonului

au o părere proastă nu numai despre microbii europeni, ci și despre condițiile de igienă, despre mijloacele cu care sînt combătuți acești dușmani invizibili, aici, pe continentul natal al lui Columb.

În lumina acestor observații, trebuie să constatăm că, față de primejdia colosală care paște la tot pasul pe onorabilii oaspeți (în uniformă) de peste ocean, din partea microbilor europeni (și nu numai a lor!), recomandările din broșura amintită sînt cu totul insuficiente.

Se impune o măsură mai serioasă, radicală. Și ea nu poate fi alta (pînă la o eventuală populare a Europei cu microbi din Lumea nouă) decât întoarcerea grabnică a eroilor U. S. Army printre microorganismele, ca să zicem așa, natale, cu care sînt învățați din fragedă vîrstă și care știu, la rîndul lor, să respecte laptele bătut, frișca și uniforma militară americană.

GEO DUMITRESCU

I N L U M I N A F A P T E L O R

Efort

de ION ATANASIU-ATLAS

Cercuri bine informate s de părere că nicicînd neobositul Patrick Pitt, președinte-al sindicatelor minere n-ar fi fost atît de tare oboșit.

El ce n-a întârziat odată-n oiață și și făcuse din precizie un crez nu s-a mai sculat la șapte dimineață ci-a dormit pînă spre prînz ca un burghez.

Unii spun că oboseala respectivă care l-a cuprins subit alaltăieri ar avea precis o cauză obiectivă: grija pentru soarta bieților mineri. Adversarii însă văd altă pricină și de aceea fără jenă ei susțin cum că nu minerii, bieții-ar fi de oîndă ci un chef stropit cu whisky și cu gin.

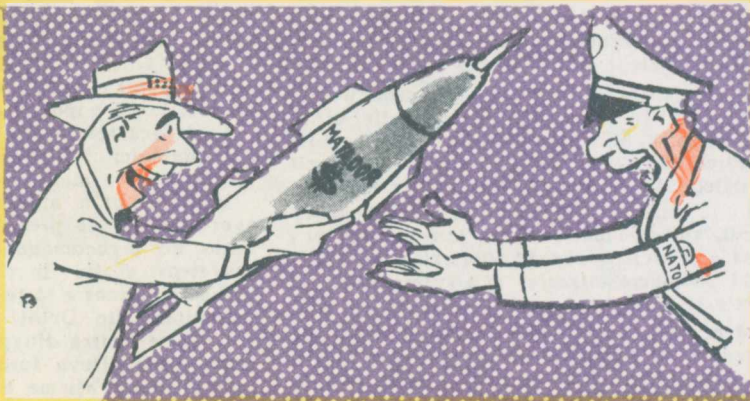
Adevărul l-am aflat azi la Consiliu, că bătrînul lord Sir Patrick Pitt, după ani și ani de stat la domiciliu înspre minele de fier ar fi pornit. Căci mai ieri s-a împlinit încă o decadă de cînd Patrick Pitt a fost înnobitat și de cînd nu reușise să mai ocadă cum arată un miner adevărat.

S. U. A. turnizează Wehrmacht-ului rachete de tip „Matador”

1943

1958

— Lasă că o să-ți dea fie aliatul meu!..

... și i-a dat...

Desen de A. Lucaci

Din zona DOLARULUI

Castele în Spania

Ion Brentano, ministrul de externe de la Bonn, a făcut îndrumele călătorie în Spania. Recepții, discursuri, o caldă primire cu Franco, etc. Un adevărat voiaj al nostalgiei!... Adul unu dîneu oferit în cinstea oaspeului, un oficial ist a rostit o cuvîntare emoționantă, patru secole, Germania și Spania au fost neîncetat, în ai bune momente ale istoriei lor, slujitorii fideli și ze-ideii europene" - a declarat între altele ministrul lui). Și mai departe: „Astăzi, într-o lume împărțită, de-ăcerea planează cea mai teribilă amenințare din cîte a put omenirea, Germania și Spania nu vor decît să ser- cu loialitate, hotărîre și eficacitate, cauza păcii." siguranță nimeni nu va pune la îndoială cîtuiși de puțin e declarații ale ministrului lui Franco. El a uitat tot-ă precizeze la ce servesc numeroasele baze militare cane din cele două țări, precum și rampele de lan- a rachetelor care se instalează cu înfrigurare în tivate țări; pentru „slujirea loială și eficace" a păcii ntru „ideea europeană?"... cum, se poate spune că speranța cu care guvernele celor țări pregătesc un nou „moment bun al istoriei" (după ul „pașnic" și „european" al lui Hitler) are consistență asemănătoare cu aceea a faimoaselor „castele din ...

Cheia succesului

sfârșit, încă o mare enigmă a istoriei a fost dezlegată rînd. E vorba de cauzele care au făcut ca falimosul francez Carpentier să fie învins în 1921 de către ame- al Dempsey, cauze învăluite pînă de curînd în cel mai mister.

adevăr, după cum se știe, în decursul memorabilului pentru titlul mondial (deținut de campionul francez), entier s-a comportat strălucit lăsînd să se presupună că știga și această dificilă bătălie. Deodată însă, spre sfîrșitul , lansînd o formidabilă lovitură în maxilarul adversa- său, Carpentier și-a fracturat mina, lucru care l-a adus apoi irătoare înfrîngere. Cum s-a putut întîmpla una ca asta? Care pricina? Iată întrebările care frămîntă pe istorici și specia- e mai bine de trei decenții. Astăzi, lucrurile sînt lămurite : sey, mare consumator de Chewing-gumm, căpătase, grație etatei rumegării a prețiosului aliment incombustibil, niște are de oțel, față de care mina expertă a campionului ez s-a dovedit cu totul fragilă. Descoperirea a stîrnit, era și firesc, o mare senzație. Ca urmare, boxerii ame- l au adoptat în unanimitate Chewing-gumm-ul. Mai mult , se pare că Pentagonul va recomanda folosirea obligatorie diglosului preparat de către militarii trupelor staționate țările aliate din Occident, militarii care, după cum se au în permanență maxilarele amenințate!...

Prea puține timbre!

pă cum ne informează presa occidentală, pilotul american le R. Eutherly, care a lansat celebra bombă atomică a orașului Hiroșima, a fost judecat recent de un tribunal ican pentru... furtul unor timbre dintr-un birou poștal. mosul pilot a avut desigur toate temelurile să se consi- nedreptățit. Într-adevăr, valoarea timbrelor furate nu de cîteva zeci de dolari, în timp ce valoarea bombel te la Hiroșima a atîns după cum se știe cifra de 450 000 victime omenești! O socoteală simplă arată că guvernul ican rămîne - scăzînd timbrele - cu o considerabilă le față de „eroul" de la Hiroșima, fără îndoială, nu numai față de el!...

Fecloare de stat

de mult în parlamentul englez a fost prezentată o proe foarte practică și originală. Vicontesa Ridley, care pe vîrsta de 63 ani, mai are și dubla calitate de bunică și strat, a cerut înaltului for să decidă înființarea unor de toleranță girate de stat în care să fie angajate tîne- fete care dovedesc înclinații speciale și precocitate în rie.

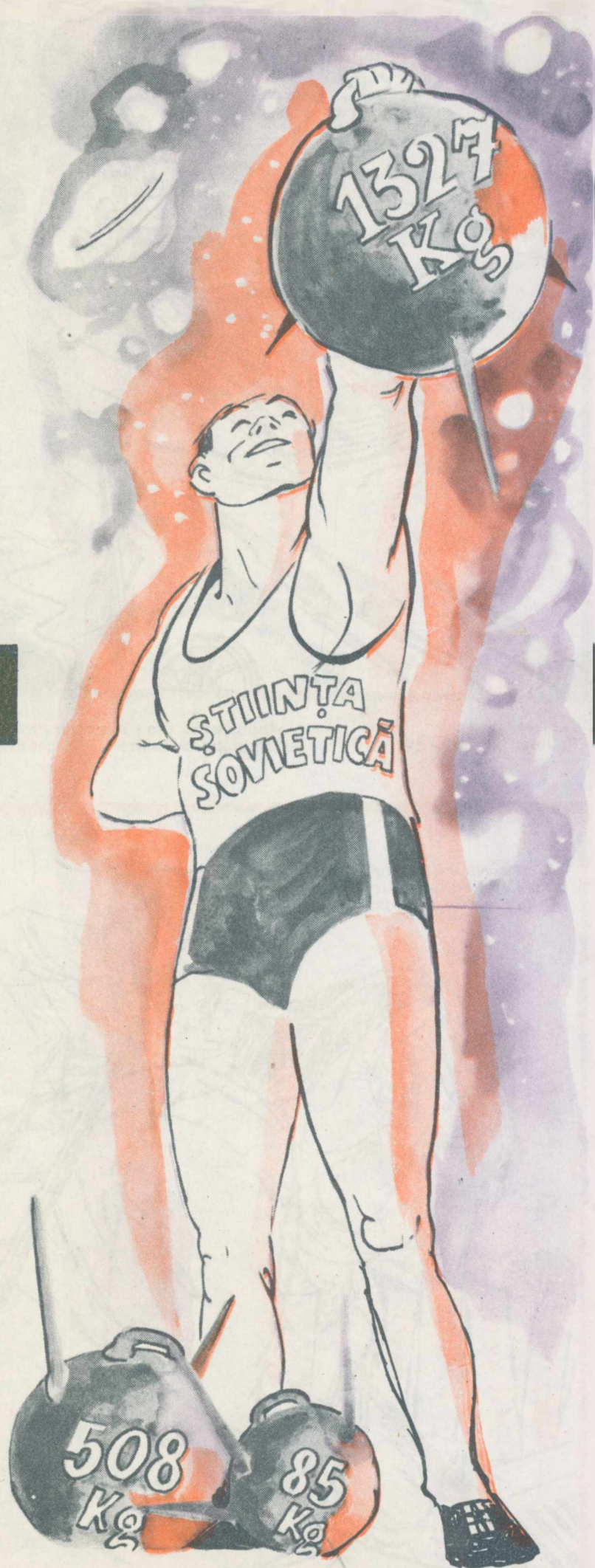
acest fel, a explicat vicontesa, aceste persoane ar fi ivegheate, îmbrăcate, hrănite și protejate împotriva bolilor iculul de a face copii."

să nu mai vorbim de faptul că ar asigura, firește, și un frumusețel statului!..

ă în prezent nu știm ce ecou a avut propunerea vene- el patroane a fecloarelor engleze. N-ar fi însă de mirare i fie adoptată și pusă în practică.

ION CĂLIMARĂ

CAMPION ABSOLUT

Un campion cu performanțe din ce în ce mai mari!

Desen de Nell Cobar

I N L U M I N A F A P T E L O R

Desen de V. Crivăț

— Raportează așa : starea drumurilor din raion nu am putut-o controla din motive obiective...

Desen de Val Munteanu

Unii scriitori înțeleg preceptul „Să învâțăm de la clasici” însușindu-și copios din operele lor

De pe patul de suferință

Eu nu-l pot înțelege pe acel umoriștii care, atunci când scriu despre anumiți locatari din același apartament, unul din ei trebuie neapărat să cînte la trompetă, saxofon sau în cel mai fericit caz să posede un aparat de radio pus la maximum de intensitate în puterea nopții. E asta tipic pentru traiul în comun? Nu! Categoric, nu! Uite eu, de exemplu, stau în apartament cu încă o familie. Dacă aș spune că unul din vecinii mei cîntă la vreun instrument, aș minți. Nu cîntă și nici măcar nu au radio. Atunci? De ce să-l calomniez? De ce să scriu o schiță în care să-l pun pe bieții oameni în cine știe ce situație caraghioasă, cu tromboane agățate de gît, cu plane care scot toată ziua numai game, sau mai știu eu ce mî-ar scorni fantezia?! Aș putea spune mai mult chiar: domnul, doamna și copiii sînt afoni! Deci, la o parte cu lucrurile treale!

Vecinii mei au alt cusur: sînt zgomotoși prin ei înșiși. Nu recurg la nici un fel de instrument. Țîpă. În momentul cînd eu sînt adîncit în cine știe ce lectură pasionantă, cînd eroul din carte e gata să-l declare eroinei dragoste veșnică, se aude pe culoarul comun!

— Lenuțooooo! Ai curățat prazul?

Sau sînt momente cînd perechea de alături a trimis copiii la cinematograful și, singuri fiind (eu, bineînțeles, nu contez!), se aud din camera alăturată niște risete cu hohote. Spune domnul anecdote...

Dar asta n-ar fi nimic. Meteahna vecinilor mei e să trîntească ușile. Pentru ei, clanțele sînt niște anexe cu totul inutile. Ușile se închid întocmai ca niște discuri care trebuie trimise cît mai departe. Boala mea de inimă de aici mi se trage. De la zgomotul produs de trîntirea ușilor. Primul acces l-am avut într-o zi pe cînd dormeam. Visam că sînt artilerist și că mă găsesc pe un cîmp de bătălie. Deodată, unul din colegii mei de armă a pus obuzul și a tras. M-am trezit cu o detunătură asurzitoare, cu inima zvîcnind, gata-gata să-mi spargă pieptul. Vecinul meu „închisese” ușa la baie...

De atunci, îmi aduc cu regularitate acasă diverse artificii, tiribombe, pocnitori, ca să mă obișnuiesc cu atmosfera. Cînd se trîntește vreo ușă apuc imediat un pumn de pocnitori, le trîntesc de pămînt și mă liniștesc pe loc. Ca și cum aș lua trîntirînă. Camera mea a devenit un fel de pirotehnie, iar invitațiilor le ofer chiar de la intrare cite un ghemotoc de vată pe care și-l pun în urechi. Cardiacii în stare gravă nu au ce căuta la mine. La teatru cînd e vreo scenă de luptă cu împușcături, mă uit cu compătimire la cei de lîngă mine, care se sperie. Eu nu mișc o pleoapă. Chestie de antrenament...

Nostim a fost ieri după amiază. Venisem acasă extrem de obosit și de-abia așteptam să pun capul pe pernă. Într-adevăr am adormit imediat. Nu știu cît să fi trecut, cînd, deodată, mă trezesc într-un vacarm de nedescris... Nu visasem nimic. Am sărit jos din pat și am deschis ușa. În fața camerei mele, vecina mea, cu o figură speriată, privea la un maldăr de farfurii care se făcuseră zoh la picioarele ei. Nu știam dacă trebuie să mă revolt sau să mă bucur din toată inima. Să fiu sincer: pînă la urmă m-am bucurat. Cred că am și început să zîmbesc. Doamna, ușor intrigată, a început să zîmbească și ea puțin stîmjenită și mi-a spus:

— Știi, tocmai veneam să vă înapoiez serviciul de masă pe care mi l-ați împrumutat ieri...

SORIN CUNEA

București, mai, spitalul de Stat nr. 45
secția cardiologie

Gion
918

— Ce face fratele tău ?
— Nimic ! i-am făcut rost de un post în secția mea...

Cabinet medical **urzica**

In sala de așteptare a cabinetului nostru se află un ciudat personaj care, la înalta dâru a Urzica, începe să gîfite și să vorbească repede, mai mult înghițind cuvintele.

Dr. URZICA : Iertați, vă rog, sînteți astmatic ?

PERSONAJUL : Nu, sînt întreprinderea de industrie locală „Gábor Áron” din Tirgu-Seculesc !

Dr. URZICA : Și... de ce suferiți ?

PERSONAJUL : Eu ? De nimic !

Dr. URZICA : Atunci, precis că suferă consumatorii !

PERSONAJUL : Ba nicidecum ! I.C.R.Á. Tg. Mureș mi-a cerut ca gemul de măceș produs de mine să fie mai legat, iar eu, spre sa-

PERSONAJUL : Pardon ! Pelteaua e numai în angajamente ! De pus în fabricație încă n-am pus-o, da' o s-o punem și pe ala, ca să nu mai avem de furcă cu mezelurile, cum am avut cu O.C.L.-ul mixt Sf. Gheorghe, care a vrut marfă numai conform condițiilor contractului, de a trebuit să vindem producția cu suprapreț prin propria noastră unitate de desfacere, care n-a mai fost desfacere ci demontare, că ne-au demontat cu reclamațiile și arbitrajele, care...

Dr. URZICA : (amețit) Gata, gata, gata, că-mi vine să-mi iau cîmpii !

PERSONAJUL : Decît cîmpii, mai bine luați-vă cîteva

cașii mari și realizări mici. Cauza : Conducerea... cu cobza. Tratament indicat : tablete sancționante contra țeserii... mărfurilor necorespunzătoare din fabrică.

Dar iată că o ciocănitură răsună la ușă. În cabinet intră personajul II și personajul III.

PERSONAJUL II : Permiteți ! Intreprinderea pentru comerțul cu ridicata, Pitești.

PERSONAJUL III : Vă rog să-mi permiteți mie, nu lui ! Sînt întreprinderea pentru comercializarea și industrializarea lapteului din Sighișoara !

Dr. URZICA : Mă rog, permiteți-vă cît doriți, numai lucruri nepermise să nu vă permiteți ! Ce vă doare ?

PERSONAJUL II : Brînză pe care ne-o furnizează dumnealui !

Dr. URZICA : Ce-i lipsește ?

PERSONAJUL II : Kilogramajul !

PERSONAJUL III : Ba, în ceea ce mă privește, eu tocmai de asta sufăr : că dau, și dau, și dau..

PERSONAJUL II :... lipsă la cîntar !

Dr. URZICA : Păi, bine, fraților, dar ce brînză faceți în felul acesta ?

PERSONAJELE II și III : De puțină !

Dr. URZICA : Și nu măroase ?

PERSONAJUL II : Ba măroase... a necinste !

Dr. URZICA : De ce ?

PERSONAJUL II : Păi... la număratoarea globulelor am găsit 343 kg brînză albă lipsă la un transport și 266 lipsă la altul..

Dr. URZICA : E clar, e clar, e clar... I.C.I.L. Sighișoara prezintă o anomalie a membrilor superioare ; o mînă scurtă, iar la cealaltă un tic nervos ; face mereu la stînga. Membrele, și mai ales membrul... conducerei I.C.I.L., trebuie readuși la normal, altfel nu garantăm că vor mai face... cheag.

Text și desen de STEFAN HORŢA

IN ŢEPII „URZICII”

O hală... pe geantă

În anul 1956, Direcția construcțiilor din Departamentul Căilor Ferate a început construcția unor hale-atelier pentru A.U.C. Otopeni. Construcția a început, dar nu s-a mai terminat. S-au terminat numai... fondurile și de atunci lucrările au rămas baltă, au rămas... băltoace, deoarece în hală plouă ca afară. Sau, mai bine zis, afară plouă ca în hală. Sau, și mai bine zis, plouă numai afară, pentru că ce e în hală tot afară este : hala n-are acoperiș. E ca o grădina de vară : hală în aer liber !

E o hală care a ajuns într-un... hal fără de hal !

Locuințe sportive

Vestiarele, sălile de club și magazii de echipament ale stadionului „Mureșul” din Luduș, regiunea Cluj, nu mai sînt nici vestiare, nici săli de club, nici magazii de echipament. Sînt locuințe. Acolo s-au mutat, cu aprobarea Sfatului popular Luduș, mai mulți fotbaliști, antrenori, inspectori, etc. Toți se simt ca... acasă. Cînd spală rufe, le întind să se usuce la tribuna întâi, iar cînd derectică, scutură covoarele la peluză. Nu mai lipsește mult să treacă și la valorificarea terenului vieran cuprins între cele două porți de plasă, plantîndu-l cu ceapă, leuștean, păstîrnac și niscaiva pomi fructiferi.

Statul popular care a atribuit stadionul drept spațiu locativ, este rugat să atribute și ceva spațiu locativ pentru... ținerea meciurilor.

Unele centre ale Aprozării oînd fasolea amestecată cu nisip

— Ureca !! Astăzi facem plajă ! Iar a luat mămica fasole de la aprozar !..

atisfacția consumatorilor, am legat... toate cele 10 000 de borcane cu sfoară, la gură, ca să nu ridice careva celofanul !

Dr. URZICA : Un moment, un moment, asta nu mai e gem, ci curată peltea !

borcane de gem, că tot nu le ia nimeni și rămînem cu planul nefăcut..

Doctor „Urzica”, exasperat, trîntește ușa în nasul pacientului și notează în fișă : „Diaree verbală manifestată prin expli-

C E A R T A

- monolog la un păhărel -

- „Şezi! Şezi colea, tată socrule.. Hai, că dacă am eu ce am, am cu Florica, dar pe matală, tot colea, la inimă, te păstrează... Uite de ce trimisesem după matală, tată socrule... Stai numai o leacă să ne turnăm cite un păhărel... Uite, tată socrule, ce-i... Florica m-o fi lăsat şi o fi fugit la voi acasă, şi eu nu zic nimic... treaba ei... dar să ştii că tare-i duc dorul.. de cînd a plecat, mă sucesc, mă-nvîrtesc şi nu-mi gădesc locul... Şi măcar dacă-i spune că numai eu... aşi! Dar şi celelalte persoane din ogradă, la fel... şi Moţata, şi Albişoara, şi restul de orătăni, şi viţica... se uită toate, în ochii mei de parcă ar vrea să mă întrebă: - „Unde-i dusă lelea Florica şi cînd se-ntoarce, că ne topim de dorul ei”.

Ba, o să spui că mint, dar într-o zi... ieri, îmi pare... viţica a şi plins... uite, așa la crîmă l-am văzut în ochi... să mor, na! Şi eu? Eu mă uit la ele şi nu ştiu ce să le răspund şi las ochii'n jos, de parcă eu aş fi vinovat... Că de-asta te-am chemat, tată socrule, să stăm de vorbă... Hai noroc! E tare, nu? E curată, de prună... la zi matală, că eşti om cu păr alb... frumos e asta, să mă lase după 19 ani. Şi pentru ce? Că l-am spus „pleacă”! Ei, na! Ştii că-mi plac? Şi ce-i asta: „pleacă”? Eram şi eu la supărare... Dar poate vrei să-ţi spun toată tărăşenia, da? Ţi-o spun, tată socrule, că avem vreme... Ne goneşte cineva? Matală mă ştii pe mine... eu mă dau greu după ce e nou... mai toarnă-ţi tătuc... Ia, că de-aia o'm lăsat-o pe masă... asta sint eu! Eu şi cînd m-am dus la dispensar de mi-a făcut dantură, că pal meli pierdut; am umblat două luni cu el în buzunar, pînă m-am deprins cu gîndul că am dinţi noi! Ţi-aduci amînte, nu? E, așa şi atunci... Cînd a venit alde Trifan să mă întrebă: „Ce faci bre, te-nscrii? Vii alături de noi?” „Uste-ai ci stătea, unde stai matală... M-am codit, ce m-am codit dar tot am spus da: - „Viu, măi Trifane, de ce să nu viu? Ce, oi fi vreun chibaur să stau în afara întovărăşirii?” El ce zicea? Că-i spun așa, numai de formă, așa că-i dădea înainte... „Vino, bre Vasile, că ai avantajii... avem tractor... ne dă şi îngrăşăminte aleasă”...

- Lasă, Trifane, zic - nu măi mă lămuri, că le văd eu singur „cu ochiul liber”... Pasămite, ţineam mîntă dintr-o gazetă vorba asta „Cu ochiul liber” că-mi plăcu... şi m-am înscris. M-am înscris cu mina mea, măi tată socrule! Cînd mă înscăleam, stăteam ţanţoş şi cu mustaţa bine răsucită... Ziceam că poate-o fi pe-aproape vreun fotograf... că am mai văzut eu poze de-astea la ziar: „Ţărani semnînd întovărăşirea”... Ba şi la film am văzut... şi, să mă ferţi, dar nu toţi erau frumoşi... unii chiar, cam neraşi... Ehe! Pe mine să mă fi pozat! Dar asta-i alt cîntec... Hai noroc! Ce spui de ţulca asta? A doua zi, în zorî, iau unelte, iau de-ale gurii şi o pornesc. Mă aşteptau întovărăşirii... mă-n-

ţelegi... nu se făcea să întrezii... acum, poate, n-o să crezi... dar nu-ş cum se face, că m-am pomenit tot pe petecutul meu de pă-mînt... că pogonul de lingă tren l-am păstrat pentru noi... Ce crezi? Paşii m-au adus... Am ris singur de o întimplare ca asta şi am înfîpti dina în pămînt... Mă gîndeam: - „Acum ai din întovărăşire înfîpt în pămînt tractorul... E ceva, nu?” Aşa că a doua zi spun Floricîi: - „Du-te tu la pogonul nostru, că eu mă duc la-ntovărăşire!” şi plec. Dar cînd să ajungă nevasta la pogonul de lingă tren, de cine dă? Iar o să spul că mint! De mine dă, tată socrule... Ducă-se naibii, că așa-i omul nostru... mai la un păhărel... Că dacă o viaţă întreagă am lucrat singur, că huhurezul, parcă tot așa îmi venea să lucrez... Te loveşte deodată orbul gîntilor şi nu mai vezi nici tractoarele, nici semînţele ale bunele, nici sporul ce-l ai dincolo, nici înscăltura, şi stai singurel atîc... A treia zi, m-am mai liniştit: „Uite că merge! Sint şi întovărăşit, şi în acelaşi timp lucrez tot singur! Bravo mie!” Tare mă simţeam în-ţet... Şi dacă-n primele două zile mă răcîta că nu merg la-ntovărăşire, acum mă obîntuisem cu gîndul. Inceputul e greu... Mai la o ţulcă... Hai noroc! A patra zi, Florica a-nceput cearta... A, nu! Nu spun că s-a răstît, sau măi ştiu eu... Dar așa, cite o vorbă aruncată, că la ce chîlpir m-am mai băgat, numai așa, să-ncurc oamenii şi că-n felul asta să nu mă aleg iar cu niscaiva saci cu nimic. Pe urmă iar o vorbă, alta... De la o vreme a început să se răstească... eu, nu! Zău, tată socrule! O lăsam să vorbească... şi vorbea! Că de ce nu vreau şi eu să flu ca ai din satul nu ştiu cum şi nu ştiu care, că întovărăşii! acolo au pe tat-su şi au pe mă-sa, că niciodată n-au avut atîtea! Dar de ce măi le spunea? Ce, eu nu volam toate astea? Altfel de ce m-am înscris? Dar, cum îţi spui: de făcut, făceam cum am apucat să spun prima dată şi nu volam în ruptul capului să mă dau după vorba ei, că doar sint bărbat! Este? Matală, cum ai fi făcut? Ai fi ascultat şi la vorbele ei? Mă rog... eu nu te-ntreb matală ce ai fi făcut! Treaba matală! Şi stai să vezi... acum şase zile, dimineaţa, iar a început să-mi impuleze capul: - „Nu ţi-e ruşine - zice - aia să muncească după cum v-a-ţi înţeles, şi tu...”

Eu: - „Lasă, femele! Nu măi mă birii! Ştiu ce am de făcut! Nu vezi? De ce-mi spui, de aia nu faci! Eu mă duc frumuşel să-mi lucrez pogonul de lingă tren...” Ea: „Of, că m-a făcut mama fără noroc şi m-a dat tatca... adică pricepi, matală... după un om învechit şi fără nivel...” Nu-ş de unde a deprins ea vorba asta... pesemne de la Cămin, că se tot duce pe-acolo, pe la şedinţă, şi vine acasă cu fel de fel de vorbe.

Dar pe mine asta m-a supărat. Foc m-a supărat, tată socrule. Am trîntit uşa de-a gemut din balamale şi l-am strigat: - „Nu-ţi place? N-ai decît! Eu nu te ţin! Drumu-i liber! Du-te! Tatcă-tău... să mă ferţi... te-o fi aşteptînd!... Tatcă-tău... zic... e mai întovărăşit ca mine... să-ţi dea el radio! Poate-ţi dă şi d-ăla... televizor!... Hai noroc!” Ea m-a aruncat nişte ochi, că putea să dărlime cu el, un bou! Am plecat repede. Şi ca să simtă ce năduf am pe suflet, plîns-ajung la porţită am bătut pasul zdravăn, cit mi-a duceam amînte de la miliţie... Dar să vezi drăcie! Eu băteam pasul şi pe mine mă bătea un gînd. Răsărit nu ştiu de unde, toc-mai în ziua aceea: să trec mai înţii pe la întovărăşire.

Acolo, parcă m-a lovit ceva la moalele capului, prin căciulă... De ce? Hm! Să vezi numa'! Eu, cum să-ţi spun, pe pogonul ce mi l-am păstrat, nu terminasem munca nici pe jumătate şi ei... adică stai! Care „ei”? Noi! Noi! Noi! din întovărăşire, terminaram de mult toată treaba... Bine, nici nu-i de mirare! Doar avem tractor! Avem, ce mai? Ba mai mult! Acum se-ngrijeau de semînţe selecţionate şi de-o îngrăşăminte chimică a-nţita, să te lingi pe deşte nu alta! Cînd am văzut asta, parcă auzii deodată în mine un glas care-mi spunea: „E! Ce spui, măi Vasile? Ce te faci cu întovărăşii! Tăi, că nu se joacă! Nu vezi cum sint gata să dea iama prin bună-starea ta, să ţi-o facă mai acătării şi să ţi-o salte şi tu stai deo parte şi eşti cu ei numai pe hirtie! Nu ţi-e ruşine?” Uite-aşa-mi spuneam singur. O să rîzi! Căpătasem şi eu d-ăla... Cum îi spune. Nivel! Şi atunci m-a prins un dor să muncesc şi odată mi-am sumes minecile, am scuipat în palme şi m-am băgat şi eu în vorbă cu el despre ce-o să mă facem, ca să fie pămîntul nostru întovărăşit şi mai roditor... Că de muncit în ziua aceea nu mă aveam ce... Nu ţi-am spus că terminaram mai înainte? Fii şi matală mai atent cînd îţi povestesc ceva! După ce-am terminat de vorbit, am zburat acasă... Aveam așa, un chef să strig de la porţită: - „Mare dreptate ai avut, Florico!” Merita, nu? Așa l-am strigat. Şi nu o dată. De patru ori. Dar ea, ambiţioasă... n-a vrut să răspundă, că nici nu m-auzea. Plecase, tată socrule! Plecase la voi. Auzi: să plece toc-mai în ziua-n care mă dădusem după vorba ei... Acum ce să măi spun? Hai noroc! Dacă vrea să vină înapoi, bine! Dacă nu, treaba ei! Eu atît am avut de spus... Acum te las, tată socrule, că avem consfăţure cu oamenii... adică cu noi... Auzi? Uital să-ţi spun... mine dimineaţă să vină înapoi, că începem lucru serios... Că eu nu m-am înscris în întovărăşire numa' așa, să zic că sint! Ce sint eu? Un incurcă-lume? E, asta-i! Că mă şi supăr acum!

Unii agronomi, cu toate că au o bună pregătire teoretică, sînt lipsiți de experiență practică

Desen de Fred Ghenădescu

- Dacă te-ai ocupa metodic de pomul ăsta, ar da nişte caise o minune!
- Curat minune: e salcîm!

Colectivul sportiv „U r z i c a” anunță inaugurarea u r m ă t o a r e l o r SPORTURI NOI

1. Box categoria coteț

Motto: Na-ți-o frintă, că și-am dres-o!

Un interesant meci s-a disputat de curind pe terenul unui imobil din Orașul Stalin, str. Karl Marx nr. 26, între echipa întreprinderii de construcții C. F. (sosită în vederea unor lucrări de supraetajare) și cotețele de păsări ale locatarilor de la adresa de mai sus. În prima repriză, cotețele oamenilor au fost făcute cnocaut și evacuate de pe ring, adică din curte. În repriza a doua, jocul a continuat cu alți adversari din curtea imobilului. Rind pe rind, au fost făcute cnocaut: spălătoria locatarilor, pivnița, gardul împrejurilor etc. După cum se vede, echipa constructorilor a ieșit câștigătoare, iar locatarii au ieșit păgubiți. Câștigătorii au părăsit terenul abia după terminarea lucrărilor de supraetajare - adică construirea unui nou etaj. În urma lor, locatarii păgubiți simt nevoia unei subetajări, adică construirea unui nou... parter,

2. Cros

Cros înseamnă alergări. Acest sport se desfășoară zilnic în curtea întreprinderii de Utilaje pentru Transporturi din București. Sînt supuși la cros toți cei cărora le este sete. Startul se ia din atelierele întreprinderii, iar sosirea este stabilită în fața celor două cișmele, singurele existente. După terminarea primei etape, câștigătorii li se conferă o cupă cu care să... bea apă de la cișmea. După ce și-au potolit setea, jucătorii se întorc la locul de muncă, unde după atîta drum li se face din nou sete, așa că jocul reîncepe.

În felul acesta, o bună parte din timpul de lucru se duce pe... apa simbetel.

3. Ala bala portocala

Acesta este un joc interesant care se joacă fără să se mai termine. Un joc asemănător este practicat de către I.C.C.F. București care s-a gîndit să construiască case pentru muncitorii depoului C.F.R. Cînd a fost însă să termine aceste case, dinșii s-au... răzgîndit. Astfel, jocul, în loc să se joace cu casa închisă, se joacă cu casa... neterminată. De aceea, unele case au și început să se dărîme, iar parcul de locuințe are tendința să se transforme în... stadion.

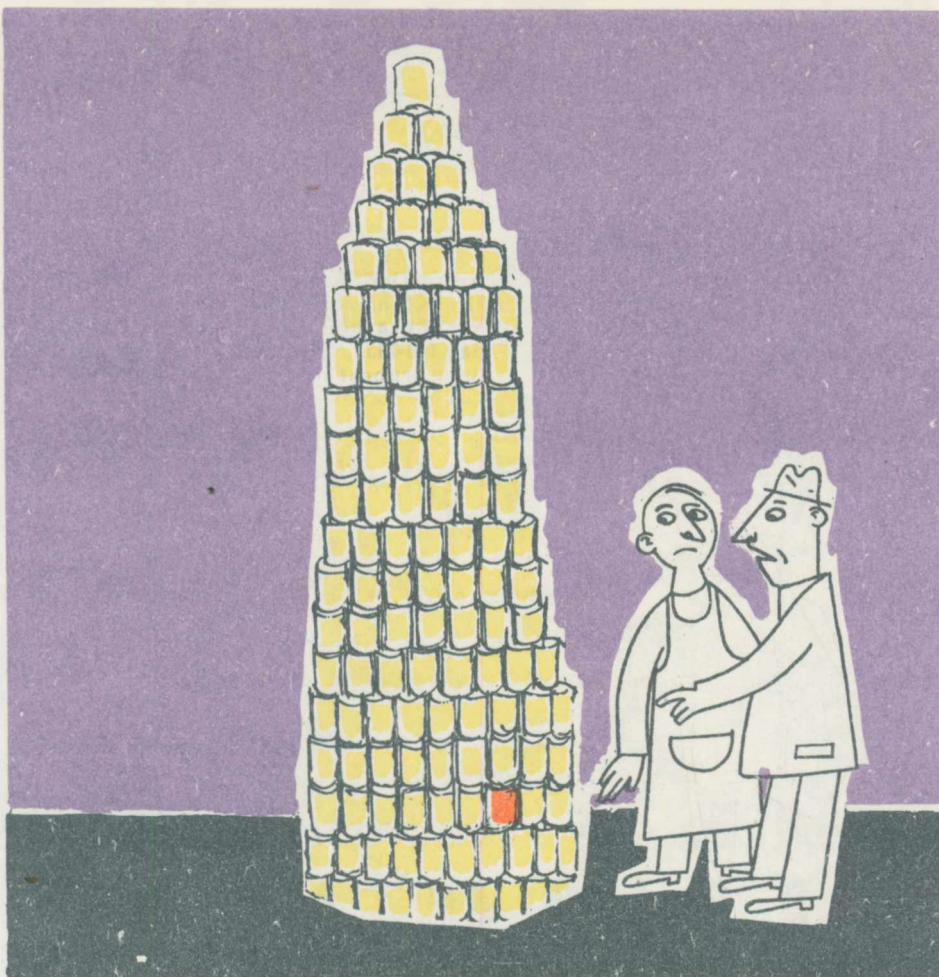
Cu asemenea construcții nu se poate spune că cei de la I.C.C.F. București pot obține un... succes de casă!

4. Fotbal cu tabla

După cum se observă, acest joc nu se joacă cu mingea, ci cu tabla. Meciul îl deschide cooperativa „Micii meseriași metalurgiști”, care comandă o cantitate de tablă la întreprinderea „Ciocanul” din Nadrag. Cei de la întreprinderea „Ciocanul” primesc comanda și-i dau un șut cu piciorul. Unde ajunge comanda, nu se știe, deoarece la termenul stabilit nici un gram de tablă nu intră în poarta cooperativei. Cu toate acestea, arbitrii atribuie fiecărei echipe câte un gol; cooperativa „Micii meseriași metalurgiști” are un gol în producția pe sortimente, iar întreprinderea „Ciocanul” are un gol în muncă.

Cu asemenea goluri, producția nu poate merge în... plîn!

P. LUDMILA

Desen de H. Guttman

— Nu mă interesează, eu o vreau pe asta!

In unele cămine se duce o slabă activitate

PRIVIGHETOAREA : — Și eu care credeam că sînt singura care duc activitate culturală în comuna asta...

Desen de Pall

ASPUNS FORMAL

Cetăţeanul Sas Andrei din oraşul Agnita i s-a imenajat locuinţa. Inşă nu s-au pus şi geamuri la restre. Fiind sezisat de acest lucru, Sfatul popular al aşului Agnita ne trimite o adresă din care rezultă:

1. Că cetăţeanul n-are geamuri la ferestre (lucru pe care ni l-a scris şi cetăţeanul nouă şi acum iată că-l scriem de la sfat, ne-au scris ei nouă şi acum iată că-l scriem din nou noi în revistă).
2. Că cetăţeanul a făcut o cerere ca să i se pună geamuri (lucru de care nu se îndoleşte nimeni).
3. Că geamuri nu s-au pus (vezi mai sus).
4. Că problema acoperişului n-are nici o legătură cu problema geamurilor (ea şi cum până acum am fi susţinut contrariul).
5. Că Sfatul popular al oraşului Agnita a intervenit să se efectueze de îndată această lucrare.
6. Că totuşi lucrarea nu s-a executat.
7. Că lucrarea târăgănează.
8. Că cetăţeanul are dreptate.
9. Că se anexează la adresă şi o declaraţie din partea cetăţeanului în cauză, declaraţie din care rezultă că el, cetăţeanul... recunoaşte că are dreptate!

Semnează preşedintele şi secretarul Sfatului popular al oraşului Agnita.

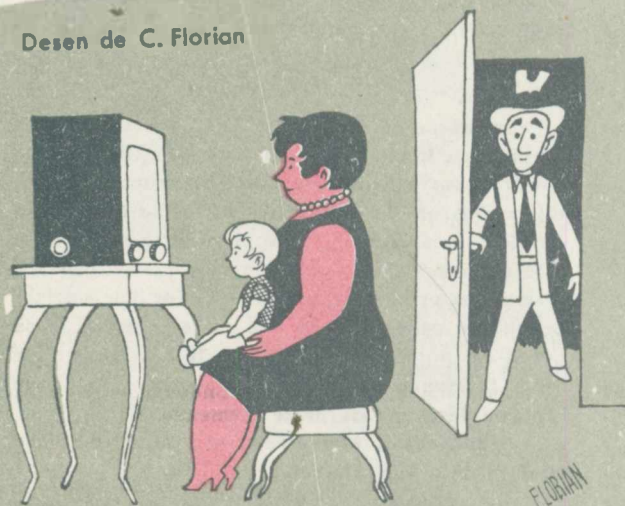
Un singur lucru nu rezultă din adresă: cum se va rezolva până la urmă problema geamurilor, problemă în care toată lumea este de acord că reclamantul are dreptate??

..realizând astfel o viteză orară de 50 km.

Desen de C. Cazacu

Desen de C. Florian

— Acum trebuie să apară şi zmeul zmeilor...

„URZICA“ AJUTĂ

Un corpondent a sezisat „Urzicii“ faptul că la magazinul de solduri din şos. Mihai Bravu nr. 86 munca nu era bine organizată, din care cauză se producea aglomeraţie, iar vânzarea decurgea în condiţiuni necorespunzătoare. Sezisind la rindul ei, „Urzica“ primeşte din partea O. C. L. Produse Industriale, raioanele 1 Mai şi 23 August, următorul răspuns:

„...Vă facem cunoscut că sezisarea dv. este justă şi că am repartizat un vânzător pe lângă gestionarul magazinului, reuşind în felul acesta să înlăturăm aglomeraţia şi inconvenientele ce existau în această unitate“.

Cu alte cuvinte, la magazinul de solduri, problema s-a... soldat cu bine.

* * *

Staţia de radioamplificare a cooperativei „Răsăritul“ nu mai funcţiona de mult. Tot la cooperativa „Răsăritul“ se semnalau cazuri de indisciplină din partea unor salariaţi, în dauna producţiei. În urma publicării acestor sezisări, „Urzica“ a primit din partea conducerii cooperativei un răspuns, din care extragem:

1. Staţia de radioamplificare a fost revizuită.

2. S-au luat măsuri pentru revizuirea calităţii producţiei.

Åşadar, la cooperativa „Răsăritul“ critica a fost de folos. Lipsurile semnalate au... apus!

Constatare

de O. CONSTANTIN

Constatănd că-n cluburi orice joc aflat
E distrus cînd nu e prea descompletat
Ca de pildă şahul care-n general
Dacă are tură nu mai are cal,
Sau un joc de table care temporar
E complet (la puluri) inşă fără zar,
Cunoscînd deasemeni că un lucru nu-i
Vinovat de forma şi de starea lui,
Mai ştilnd fireşte, că nu ne mai vin
Lucruri noi cu lipsuri vechi din magazin,
Şi că decl uzura nu e în esenţă
Funcţie de vreme, ci de neglijenţă,
Vinovali sînt unii ce nu se zgîrcesc
Intru cheltuirea banului obşteşc
Ei avînd premiza fixă că uzarea
Demonstrează plastic întrebuintarea.
Decl vro două plesse lipsă nu contează
Dacă tot rumînul astfel se distrează.
Întrebuintarea duce în esenţă
Totmai prin uzură la „experienţă“.

La antrenamente, la rutină, la
Măiestrie, artă, la... etcaetera...
D-aia noi la table dacă constatăm
Că sînt puluri lipsă să nu protestăm
Ci privind cu fală către viitor
Să ne spunem singuri: „nu-i întimplător,
Åsta furnizează o dovadă vie:
La puţine puluri, multă măiestrie!“

Nu ştiu dacă-nclînd talgerul dreptăţii
Către partizanii prodigalităţii
Åsta-i teoria lor... oficială
(Imi rezerv părerea cea mai personală)
Eu în consecinţă nu pot da ultării
Pe toţi demagogii „întrebuintării“
Şi propan din spirit pur inovator
O experienţă pe spinarea lor:

Să mutăm, de pildă, într-o după masă
Cu toţi membrii clubul chiar la ei acasă
Să li se uzeze propriile table
Pin'se vor aduce-n stadiul de rable
Scrumul să se aşeze pe covorul nou
Să se facă ţandări sticla pe birou,
Să se-nscrie dire negre pe podele,
Să li se sfîşie pluşul la perdele,
Să le schiopăteze scaunele toate
Şi să le fumeze chibiţii în spate,
Să se joace ping-pong în sufragerie
Să se iscălească alţii pe-o table
De dulap, cu şişul...

jocul lor de remi
Să nu aibă joker şi în fine ce mi
S-ar părea că este cel mai indicat
E să se găsească un neobrăzat
Care să le spună doct cum că uzarea
Demonstrează plastic întrebuintarea.

Acuarelă

Seară fără pic de ceață
Cu scîlpiri de diamant
Luna s-a tolt măreață
Ca un colț de elefant.

Lacul, sub cearceafuri mate
Trage crunt la aghloase
Sălcii stau plecate
Ca-ntr-un schit de cuptoase.

Florile-amalgam de forme
Dorm lângă poteci de-asfalt
Fluturii cu-aripi enorme
Cad alene din înalt,

Stau de veghe grănicerii
La hotarul nopții - teii -
Și sub ointul lin al perii
Rîd statuile aleii.

Iar în liniștea domoală
În tăcerea-nmirezmată
Nici-o bancă nu e goală
Nu-i stingheră nici o fată.

Vorbe, caldă duloșie,
Jurămintele se-ngină
Ici o lacrimă învie
Sau o stringere de mină...

Doar un Cupidon cu arcul
(Dăltuit de-un sculptor mare)
Incruntat privește parcul
Cu săgețile-n spinare.

Fîndcă nu știu care mină
De zeozec l-a scris pe nas:
„Eu cu Mița, azi o lună
Am trecut pe-aici. Ispas“.

RODICA TOTH

Dragă Urzico

DRAGĂ, URZICO.

Ai mai pomenit stația de radio-amplificare să meargă cu benzină? Nu? Ei, uite că în satul Sarichioi (raionul Istria, regiunea Constanța), cum își face careva pomână cu o găleată de benzină, cum pornește și stația, pornesc și difuzoarele, ba se-aprînde și lumina în sat. Pentru că uitai să-ți spui, benzina nu se toarnă în difuzoare, ci în rezervorul centralei electrice din localitate. Nu-i benzină, în schimb e liniște și întuneric. Și mai e și un președinte de raion, care dă tuturor dreptate. De-ar da și benzină, toate ar merge ca pe roate. Dar roatele stau (din lipsă de benzină, cum mai spuse!), așa că stă și stația de radio-amplificare. Ce spui, Urzico? În lipsa difuzoarelor noastre, n-ai vrea să difuzezi tu cele de mai sus? Poate pornește în sfîrșit motorul... la raion.

Constantin Ștefan
Str. R. P. R. nr. 7
Babadag

URZICUȚO,

Dacă ești amatoare de un spectacol de echilibristică, poștește la noi, la Întreprinderea metalo-chimică din Bala Mare. Veți vedea echilibriști pe șine de cale ferată, pe traverse, pe vîrfurile pietrelor ce răsar din oceanul de noroi dintre poartă și ateliere, ba veți vedea și comici buff care-l delectează pe spectatori cu salturi în băltoace, de unde ies mascați ca pentru carnaval. Direcția acestei întreprinderi de spectacole e semnată de Kishegyi și Mészáros care nu fac echilibristică, ci scot panglici pe nas ori de cîte ori vine vorba de repararea drumurilor interioare.

Grăbește-te, așadar, Urzico, pînă nu se zburcește arena. Că pierzi spectacolul. Și nu reincepe decît în toamnă, cînd se așteaptă o nouă cantitate de panglici pentru conducerea întreprinderii noastre. Intrarea fără bani. Iesirea fără lustru.

V. Săsăranu
str. Băii nr. 1
Bala Mare

DRAGĂ URZICO,

Acum un an, în grădina publică a orașului Tecuci, s-a deschis o expoziție agricolă la care G.A.S. Țigănești (raionul Tecuci) a participat cu cîteva mașini de semănat, recoltat, etc. Expoziția, bineînțeles, s-a închis de mult. G.A.S. Țigănești, însă, n-a aflat nici pînă azi despre acest lucru, astfel că mașinile sale au rămas pe loc toată toamna, iarna, și apoi și primăvara, ba se pare că va mai rămîne ceva și peste vară, ca să împlinească întreg ciclul calendaristic (dacă nu cumva l-au și împlinit). Acum, că au rămas, e și asta o vorbă. Întrebarea e: ce - sau cît - a mai rămas, din respectivele mașini?

Unii cred că n-a mai rămas nimic. Alții, mai îngăduitori, afirmă că o grămadă de fier vechi tot se mai află pe acolo. Că nu mai seamănă... nici cartoși... nici a mașini... e altă socoteală. E de fapt socoteala greșită a G. A. S.-ului Țigănești, a cărui conducere își închipuie că nimeni nu va plăti mașinile (era să spunem oalele) sparte.

C. Popa
Str. Hajdeu nr. 1
Tecuci

URZICO,

În decembrie 1957, T.A.P.L.-Craiova a trimis în judecată pe o anume Popescu Eugenia, pentru suma de 176,23 lei. Negăsînd-o pe adevărata vinovată (Po-

pescu Eugenia), T.A.P.L.-ul a descoperit-o pe soția mea, de asemenea Popescu Eugenia, cerîndu-i ei să plătească oalele sparte de cealaltă pentru simplul motiv că... o chema la fel. Urmările „descoperirii“ T.A.P.L.-ului au fost dintre cele mai instructive pentru soția mea: excursii la sediul respectivei întreprinderi, (cu care prilej a cunoscut diverse monumente contabile și birocratice care au determinat-o să vină și altă dată... întru cercetare, evident) excursii la diversele instanțe de judecată (unde expunea cele constatate în studiul asupra monumentelor T.A.P.L.-iste), excursii la avocați, excursii la... dar, mă rog, cîte excursii n-a făcut soția mea... numai pentru că purta un nume urmărit de T.A.P.L. și Urmarea? Păi... urmarea urmează și astăzi, pentru că urmărirea nu s-a curmat. Întrebarea e, T.A.P.L. înseamnă Trustul Alimentației Publice Locale sau Trage Altul Pentru Leneșii care nu lîmpezesc odată confuzia? Să răspundă cine trebuie!

Popescu Nicolae
Str. Ștefan cel Mare nr. 5 B.
Craiova

URZICUȚO DRAGĂ,

Acu' cîtăva vreme, trecînd prin centrul orașului nostru, am văzut următorul afiș colorat și îspător: „Festival artistic urmat de dans! JAZZ, MAMBO-CONGO-PONGO-BILLY-și-ZAMBA.“ Imediat am luat hotărîrea să-mi cumpăr bilet de tren, de vapor, de avion, de cerșii, numai să ajung cît mai repede în jungla africană pentru a nu pierde chișpirul de mai sus. Noroc totuși că am mai zăbovit o clipă pentru a citi și ultima parte a textului: „Festivalul va avea loc în sala Clubului „30 Decembrie“ din str. V. Roață, Craiova.“ Îți dai seama ce de timp și bani am economisit? Un singur lucru n-am putut citi pe afiș: numele conducătorilor clubului care găzduiește asemenea „festivaluri“. Nu de alta, dar ca să știu cui să adresăm cererea de schimbare a denumirii de CLUB în aceea de... GRĂDINĂ ZOOLOGICĂ.

Anghel Constantin
str. Lenin nr. 116
Craiova

Bata uzinei „Intrățirea“ din Oradea
e deteriorată și igrasioasă.

— Duș... prin exploatarea resurselor locale!...
Desen de Al. Clenciu

„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25.

Telefoane:

Secretariat 5.38.56;

Secția scrisori 3.86.12;

Secretariat de redacție 4.28.15;

Interurban 27

